

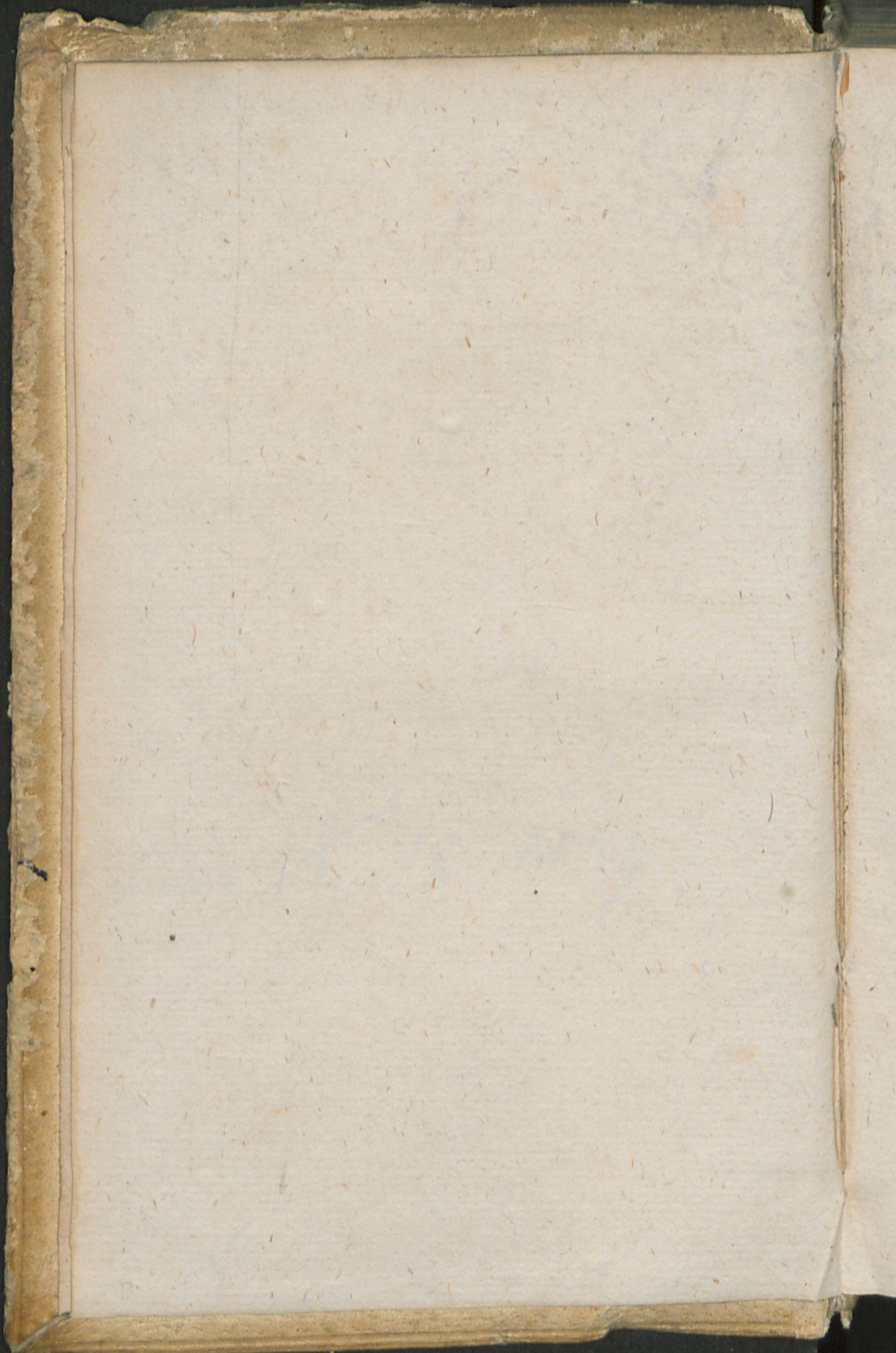
G R S

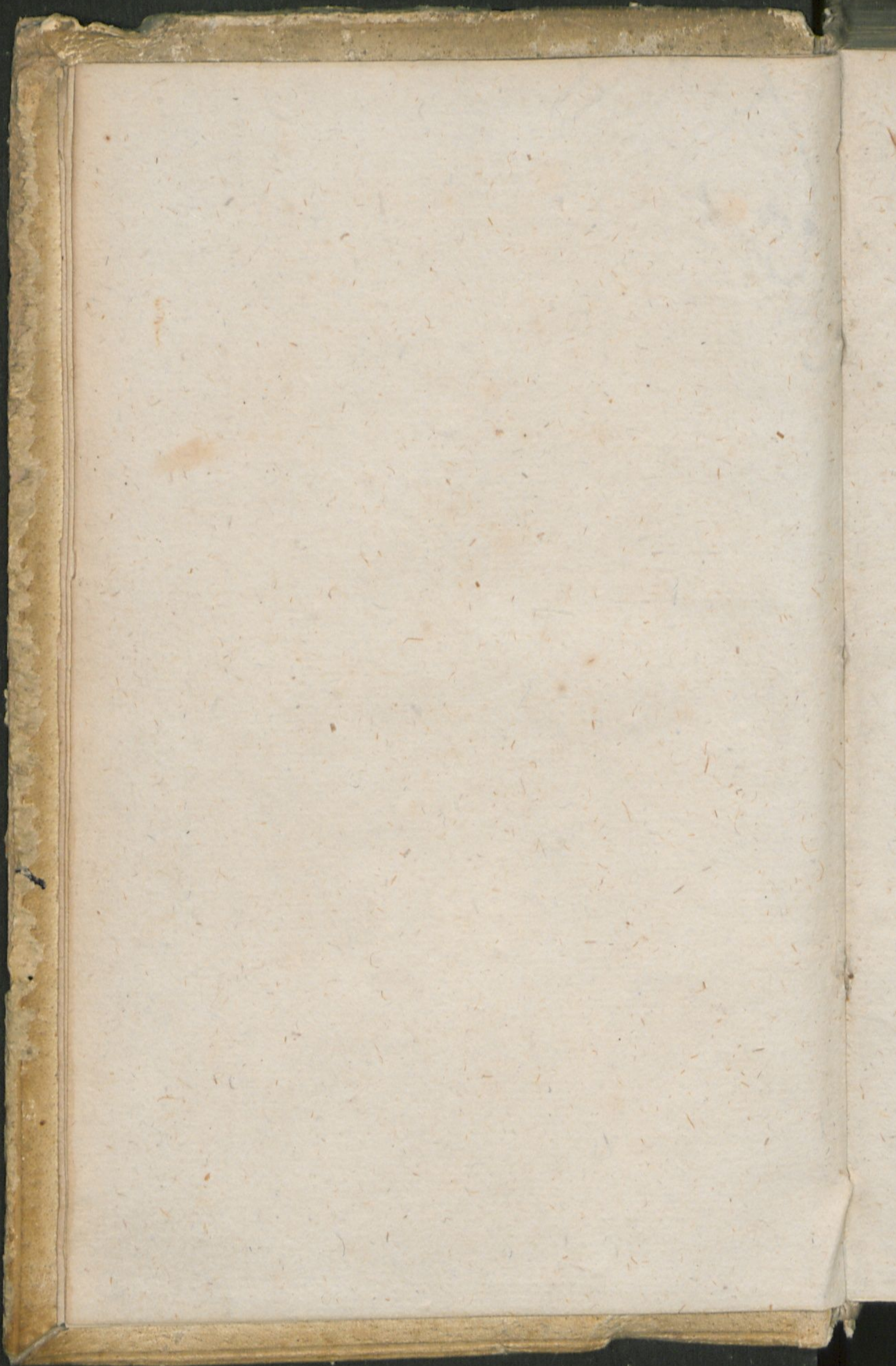
1 5 7 1

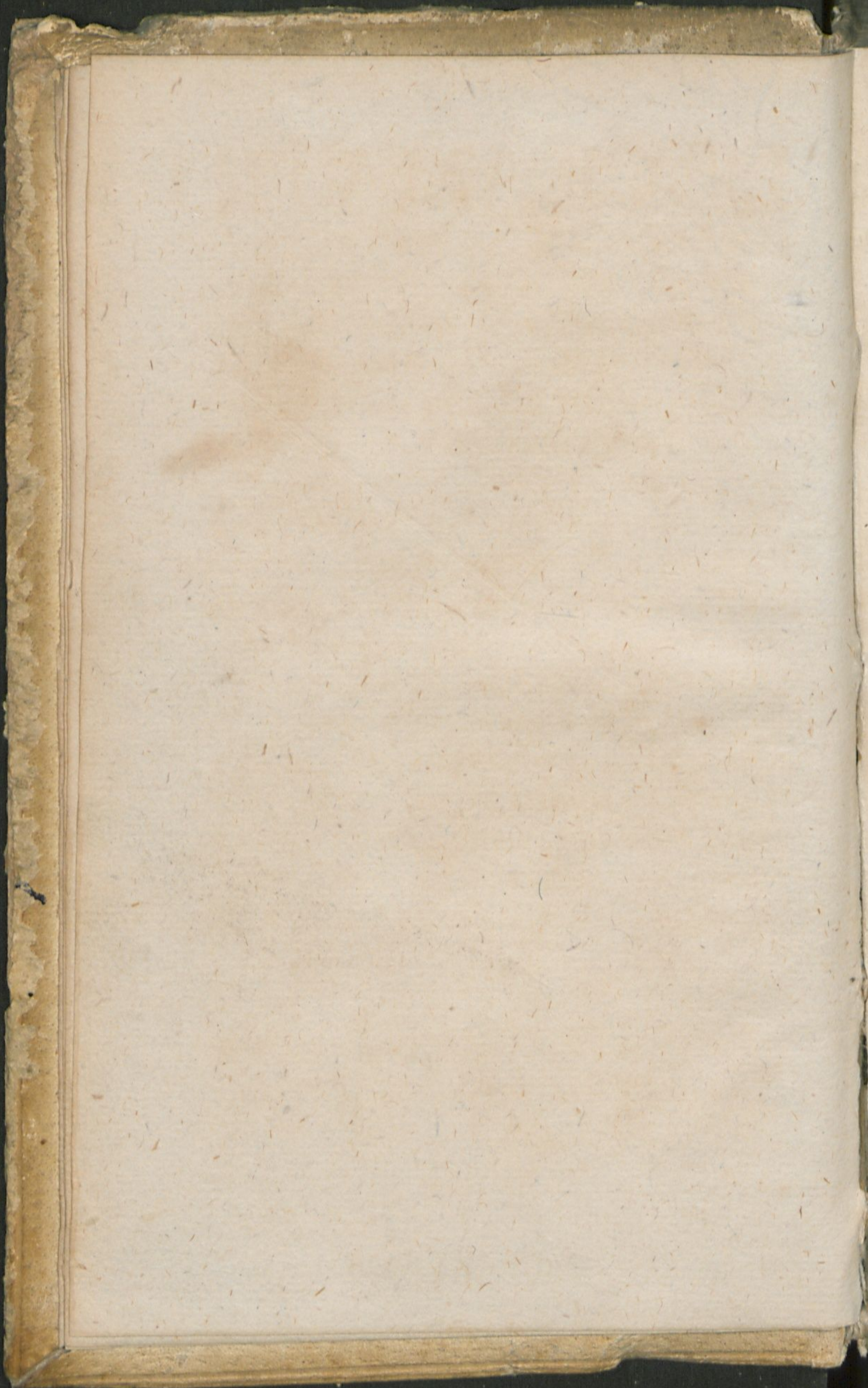
100
Ulin

P. e. 222

Theol. K. IX. 1089.

2

ABIVRATIO
MULTORVM ER-
RORVM HÆRE-
TICORVM,

PUBLICICE ET SPON-
TE EDITA A D. IOANNE MAT-
thæo Grillo Ciue Sa-
lernitano,

*Coram Illustrissimo Cardinale Ar-
miniaco, & Reuerendissimo Ar-
chiepiscopo Auenionense, alijsque
Prælatiſ uiriſq; primarijs ec-
clesiaſticis & ſe-
cularibus.*

Adiecta eſt eiufdem epiſtola, qua cauſæ re-
uerſionis ad fidem catholicam
exponuntur.

M. D. LXV

O I A B I U R A T I O N I S R A T I O S E R U A T A .

HÆC abiuratio acta est 11. Cal. Augusti (quæ dies diuæ Mariæ Magdalenaë sacer est) in sacello palatij Apostolici Auenionensis; cum D. Ioannes Matthæus Grillus Salernitanus flens se ad pedes Illustrissimo & Reuerendissimo Cardinali Arminiacco in Auenionēsi legatione collegæ abiecisset, assidentibus Reuerendissimo Archiepiscopo Auenionensi, & R.P. Bernhardo Berardo Theologo, & Inquisitore generali eius legationis, & R. Magistro Ioanne Nicolao Senatore in foro Auenionensi, & Iudice, & Commissario generali contra hæreticos & suspectos: presentibus item D. Illustrissimo Scipione Vimercato equite ordinis Christianissimæ Maiestatis, & nobilibus Dominis, Consulibus, & Assessore eiusdem Urbis, & Domino Laureo præside curiæ Galliaë Narbonensis, & Domino præside fori Auenionensis, & frequentissima honestissimorum hominum tam Ecclesiasticorum quàm laicorum corona. Quibus omnibus audientibus, cum D. Ioannes Matthæus hæreses & errores clara voce abiurasset, & iniunctam poenitentiam recepisset, aduocatus Fiscalis generalis S. Domini, & sanctæ fidei Catholicæ, pro re totius fidei Christianæ, publicum instrumentū poposcit & obtinuit. Ea verò acta excepta sunt per Vincentium Siffredū Notarium publicum & prioribus totius palatij Apostolici cau-

cau- & in

his protestationibus

ABIVRATIO.

Go Ioannes Matthæus Grillus cùm iam septimum annũ in heresi Calvinistarum, quos Hugonottas vocant, agerem, tandẽ diuinitus permotus decreui ad vestræ Illustrissimæ ac Reueren-

dissimæ Amplitudinis pedes accidere, vt pro ea potestate, quam à Sancta sede Apostolica accepit, possim absolutionẽ impetrare à laqueis detestabilium errorum, quibus partim assensus sum, partim me assentiri ostendi ac simulavi.

In primis igitur, cùm principem quondã Salernitanorum diu secutus essem, confiteor memet in eos laqueos incidisse, tum vt principi exul ego à patria obsequerer, tum præcipuè propter mea peccata id Deo permittẽte.

Initio inductus sum in errorem, non credendo meritum operum Christianorum, & quamuis me conscientia coargueret, sæpissimè admonens, Deum ac dominum nostrũ velle nos suis iussis & præceptis obtemperare, si modò cælum consequi velimus, et eius infinitum meritum neq; Turcis, neq; Iudæis, neq; hæreticis, aut alijs infidelibus, neque itẽ Catholicis in peccato persistentibus, quic-

A 2 quam

quam prodesse, propterea quòd non stude-
rent se per fidem viuam, quæ per charitatem
operatur, dignos reddere; Tamen lapsus sum
in errorem, cùm de veritate quærere negligere-
rem, & eos consulere, à quibus poteram rem
omnem perdiscere, id quod postea feci, &
quidē, Christo gratia, maximo cum fructu.
Huius autem erroris & peccati veniam hu-
militer & suppliciter à Deo Domino nostro
& à vestra amplitudine postulo.

Purgatorium negaui, quamuis & fides
vniuersalis Ecclesiæ, quæ errare non potest,
& doctorum omnium constans perpetuaq;
consensio, & verbum Dei, quemadmodum
postea didici, & firmiter credo, me ad cre-
dendū, & animas præcipuè meorum paren-
tum pijs suffragijs iuuandas, vt antea face-
re consueueram, adducere debuissent.

Omisi & negaui venerationē & piū vsum
sanctarum imaginum, Sanctorum patroci-
nium, sacrarum reliquiarum cultum, indul-
gentiarū thesaurum; & honorē, quem pon-
tificatui & Apostolicę sedis auctoritati debe-
bam, habere neglexi: quam quidem auctori-
tatē, & si animo nunquam negaui omnino,
quòd videlicet viderem eam tam apertè à
Christo domino nostro institutam, & sem-
per ab vniuersa repub. Christiana agnitam
et receptam fuisse, postposui tamen falsæ au-
toritati

toritati hæreticorum, quam ipsi per vim & fraudem sibi assumpserunt. Confiteor me Ecclesiæ sanctæ ieiunia violasse ac neglexisse, sacra vota contempnisse, quibus nunc ad Christianam perfectionem adspirari, planè perspicio, hæreticorū libros legisse, cum potius fideles & veteres testes Ecclesiæ Catholicæ euoluere debuissem, eosq; potissimum, qui cum primis Apostolorum successoribus proximi extitissent, veritatē me docere, atq; expressam veræ Catholicæq; Ecclesiæ Romanæ faciem ostendere potuissent.

Omnes propemodū Caluini errores saltem implicite amplexus sum, temerè adhærens potius opinioni vnius hæretici & apostatæ, quàm firmissimæ fidei vniuersali, quæ in verbo Dei benè intellecto fundata est, & ab omnibus domini Dei nostri cultoribus & amicis suscepta, ab omnibus sanctis generalibusq; Concilijs explicata, omnibus seculis & toto orbe ab vniuerso populo Christiano probata & conseruata: veritatem tamen sanctissimi Eucharistiæ sacramēti, Dei beneficio, nūquàm negaui; quin potius semper integrè syncereq; credidi, ipsummet corpus & sanguinē Christi domini nostri, post consecrationis verba à sacerdote prolata, esse in sacratissima hostia, credēs semper, quem admodum nunc credo, vt cum maximè, Ie-

sum Christum, qui est omnipotens Deus,
quiq; per os omnium Euangelistarum, &
D. Pauli & vniuersæ Christianæ Ecclesiæ,
hunc sanctissimum cibum nobis dare se vel-
le dixit, verissimè & re ipsa, vt pollicitus est,
ita in ipsomet sanctissimo Sacramento præ-
stare ac tradere, in quo etiam Sacramento,
(quòd me diuina misericordia non omnino
destituisset) credidi ipsum corpus & sangui-
nem verè ac re ipsa existere, quamuis aut ho-
mo illo non vtatur, aut is, qui vtitur, & pro
cibo sumit, omni careat fide: siquidem in-
telligebam, & nunc quàm maxime credo,
hanc veritatem non ex fide, sed ex virtute
omnipotentis verbi & institutione existere,
inviolabiliterque pendere; sed quemadmo-
dum diuina bonitas hoc mihi largita est, vt
crederem; ita me multo grauius peccasse cõ-
tra diuinam Maiestatem, cõtra sanctos eius,
& contra vniuersam ecclesiam sentio; quòd
nihilominus, vt principi gratificarer, fabu-
losam & verè diabolicam cœnam heretico-
rum septies sumpsi, pollicens prius eius in-
fœlici ministro, me assensurum vniuersæ do-
ctrinæ, quam ipse eiusq; secta profiteretur.
pro quo scelere misericordiam diuinam im-
ploro, & à vestra Illustrissima Amplitudine
veniam posco.

Qua propter ex toto animo abiuro, dete-
stor,

stor, anathematizo has omnes & quascunq;
alias hæreses; me sponte ac liberè subijciēs
grauissimæ cuiq; pœnæ, si posthac vnquam
relabar, atque coram omnipotente, vero, &
vno ac trino Deo, coramq; Beatissima Vir-
gine matre, & vniuersa cœlesti curia, vobis-
que Illustrissimo & Reuerendissimo domi-
no Cardinale, & Reuerendissimo Archiepi-
scopo, & vobis, D. Inquisitore, & D. Nicolao
Sanctæ Inquisitionis Commissario, coram
deniq; his omnibus nobilibus viris, et popu-
lo, iuro et profiteor me cupere ac velle omni-
no diuinę Maiestatis ope atq; præsidio viue-
re ac mori in gremio sanctæ Ecclesiæ Catho-
licæ Romanæ sub obedientia Sanctę sedis A-
postolicæ eiusq; ministrorū, credens & prō-
ptissimus ad cōfitendū ore & corde, vniuer-
sam doctrinā iustificationis, originalisq; pec-
cati, septem Sacramentorū nouæ legis, ritū,
& ceremoniarum eius, sanctissimi Missæ sa-
crificij, Purgatorij, indulgentiarum, voto-
rum, Apostolicarum & Ecclesiasticarum tra-
ditionum, quicquid deniq; sancto Tridenti-
no Concilio, & fidei confessione cōtinetur,
quam sancta memoria Pij iij. iuxta eiusdē
Concilij decretum in lucem edidit.

A 4 EPI-

EPISTOLA D. IOANNIS MAT-
thæi Grylli Salernitani, ad R. P. Fratrem
Matthæum Gryllum ordinis
Sancti Dominici.

AD M O D V M Reuerende Frater ac
Pater, iamdiu nihil ad tuam Reueren-
tiam scripsi; huius verò diuturni silē-
tij causa fuit, non tam locorum, quibus dis-
iungimur interuallum, quàm mea multis ab
hinc annis à sancta fide catholica, atq; à Dei
Domini nostri Ecclesia alienatio atq; defe-
ctio; ad quam me diuina Maiestas secundum
diuitias suæ misericordiæ, cùm primum re-
uocauit, & tuam Reuerentiam certiozem fa-
cere volui, & hanc epistolam, quam tibi gra-
tissimam fore non dubito, imprimendam
curavi; vt hac ratione meo etiam officio sa-
tisfacere, quod me hortari, & impellere de-
bet, tum ad ea, quæ meo improbo exemplo
publicè dedi, damna resarcienda atq; præ-
standa; tum ad elaborandum, vt veritatis lux
clarius splendeat, vnde Iesus Christus magis
cognoscatur, cognitusque colatur.

Multis iam annis, vt tua Reuerentia non
ignorat, sum principem Salernitanum secu-
tus, qui hoc in regno cùm esset, hæresis tandē
irretitus est laqueis, opera videlicet cuiusdā
mulieris, qua cum illi diuturna fuit consue-
tudo,

tudo, per quam non aliter hæretici principẽ
corruerunt, quàm olim per Euam Sathan
Adamum elusif, ac circumuenit. Et, quod fe-
rè fit, vt eorum quibuscum verſamur & con-
ſueſcimus, mores imitemur, ego miſer ab iis-
dem ſum deceptus hæreticis, ita, vt per ſeptẽ
annos illorum ſim ſecutus errores, non tamẽ
ſine perpetua animi mei perturbatione ac
tempeſtate. Tandem poſt multas clementiſ-
ſimi Dei admonitiones, & eas cogitationes,
quas crebras mihi hæreticorum mores atq;
actus obijciebant, Lutetiæ Pariſiorum cum
eſſem, ad ſanctæ eccleſiæ gremium redire de-
creui, atque hoc animi mei propoſitum &
deſiderium Reuerendiſſimo Domino Epi-
ſcopo Cenetẽſi, apud Regem Chriſtianiſſi-
mum Apoſtolico nuncio, aperui & expoſui.
Quod vt exequi poſſem, vitãque in Chri-
ſtiana pietate quietam & tranquillam agerẽ,
recepì me in Agathenſem urbẽ Galliæ Nar-
bonen. ad quosdam ex Regno Neapolita-
no nobiles viros, vbi à Reuerendiſſimo illius
urbis Archiep. admonitus, intellexi ad diui-
nam gratiam & miſericordiam planè pro-
merẽdam & conſequendam me non oportere
ſecreta aliqua & obſcura pœnitentia eſ-
ſe cõtentum, ſed faciendum mihi eſſe, vt me
in locum aliquem celebrẽ & illuſtrem tranſ-
ferrem, vbi meæ conſcientiæ ſatisfacere poſ-
ſem.

A 5 ſem.

sem. Itaq; pridie Cal. Octobris anni superioris ex vrbe Agathen. Auenionem discessi, vt meos errores apud Illustrissimum & Reuerendissimū Cardinalem Arminiacum publicè abiurarē, & pœnam quamcunq; mihi ille pro iure et potestate legationis irrogasset, admitterem atque dependerem; verūm vbi ad montem Pellulanum perueni, cūm eam urbem hæretici occupassent, me quoq; captum nō modò spoliarunt, sed etiam, quamuis mei aduentus causam penitus ignorarēt, tamdiu tamen detinere voluerunt, quamdiu illa vrbe, quam cum alijs Regi suo rebelles inuaseraut potiti sunt; qua restituta, confestim sum Auinionem profectus, vbi & veritatem penitus accepi, opera scilicet, diligentiaq; Illustrissimi Cardinalis, qui me de omnibus erudiendum edocendumque curauit; et palàm ac publicè hæresin abiuraui in eum modum, quem suprà huic epistolæ præscribi volui.

Vera & præcipua meæ conuersionis causa proculdubio Dei ac domini nostri benignitas extitit, qui vt sua sapientia suauiter omnia disponit, mihi huius prorsus execrabilis hæresis gustum paulatim adimebat, atque in viam rectam ac regiam, quam cūctus populus Christianus semper terens ad cœlū contendit, me, quasi tacita & interna voce reuocabat.

reuocabat. Hos caelestes monitus etsi diu re-
pudiavi, quòd homines nimirum carnalis
libertatis illecebris deliniti, & fœdæ volupta-
tis quasi visco inhærescentes sese ad spiritua-
lium rerum sublimitatem erigere, & attolle-
re nequeunt, aliquando tamen recepi, adiu-
tus, vt mihi persuadeo, precibus & patroci-
nio Beatissimæ Virginis, totiusque ecclesiæ
christianæ, & tua præcipuè charitate & pie-
tate, frater obseruande, qui, vt ex tuis literis
cognoui, Sanctissimo Missæ sacrificio conti-
nenter à Deo meam cōuersionem esflagita-
sti. Multa præterea, quæ mecū quotidie co-
gitabam, & nunc etiam cogito, me vehemē-
ter in fide catholica confirmarunt, quæ res,
vellem equidem, vt quieto, tranquillo & at-
tento animo ab illis perpenderentur, qui in
ijsdem errorum tenebris, & inextricabilibus
labyrinthis versantur.

Prima est, hæreticorum inter ipsos dissen-
sio tanta, vt non solùm mutuo anathemate,
dum alij aliorum doctrinam inuicem dete-
stantur, sed etiam armis decertent. Seditio
Antuerpię nuper exorta, vbi Lutherani con-
tra Calvinistas arma ceperūt, huius rei exem-
plum suppeditat, quod quidem, factum me-
tum ad inconstantiam atq; dissidium istorū
cogitandū excitauit, qui tamen suam quisq;
sectam in specie Euangelij tuentur, tum ad
perspi-

perspiciendum infinitum Dei iudicium, qui vindicauit se de his inimicis suis; & tandem vtraq; illa secta vnà cum alijs Anabaptistarum, Adamitarũ, & similibus pulsa est, salua & incolumi Catholica & prisca religione, atque auitam possessionem retinente.

Altera, cùm hæretici nullum alium Iudicem, quàm sacrã Scripturã se recipere profiteantur, tamen res eò tandem euadit, vt id solum in mediũ proferatur, quod Calvinus Calvinistis, Lutherus Lutheranis, Zuinglius Tigurinis, atq; item alij hæresiarchæ suis discipulis scripserũt, aut tradiderunt; neq; verò interim apud istos aut cõstantis consensionis sanctorum patrum, aut generalium Conciliorum, quæ ex toto orbe ad fidei dogmata sancieda, & quæstiones profligandas coacta sunt, aut perpetui testimonij Christianæ doctrinæ vlla prorsus ratio habetur, quamuis hæc omnia fuerint tot miraculis, tot sanctorũ hominum martyrio, tanta pietate, vitæque probitate comprobata, diuturno deniq; studio veræ solidæque sapientiæ cõfirmata, quæ tandem de omnibus erroribus, quos à Christi ortu Sathã vnquã in orbem inuexit, semper magnificè triumphauit.

Tertia, sacræ Scripturæ translationes amplius septuaginta, eæque inter se plurimùm discrepantes, paucis annis à nonnullis hæreticis

ticis prodierunt, cum veteres illi septuaginta interpretes vnam duntaxat eandemque penitus consentientem ediderint. Catholica quoque ecclesia multis iam seculis vna tantum vitur translatione, quæ non minus ad animorum catholicorum concordiam, quam ad vniuersi orbis Christiani pacem conseruandam facit: dummodo ne aliæ temerè admittantur.

Quarta, in omnibus sacrorum Bibliorum voluminibus & exemplaribus, quæ hæreticorum opera edita sunt, videre est, non solùm plerisque capitibus falsa præscripta lemmata, atque adulterinas inscriptiones, quibus mens longissimè aberrat à diuini verbi intelligentia: verùm etiam in margine eiusmodi apposita scholia, & glossemata, quæ Christo apertè aduersantur, siue de sanctissimo Eucharistiæ sacramento, siue de re alia quauis agatur.

Quinta, maior est illis religio opinionem mutare, & fidei Iesu Christi rationem, mentemque subiectam & obedientem præbere, quam diuinæ Scripturæ verba negare, mutilare, deprauare, & immutare. Testes sunt mei oculi, atque aures, testes libri Lutheri, Caluini, ipsa denique Biblia, si cum priscis translationibus conferantur.

Sexta, Veteres ac sancti doctores quamuis longis-

lōgissimis regionum interuallis inter se di-
iuncti essent; tamen de dogmatibus, & mo-
ribus Christianis, vno eodēque modo vnā-
que quasi lingua locuti sunt, & scripserunt:
hæretici autem locis inter se alioqui propin-
qui & finitimi, opinionibus tantum distant,
vt alter alteri aduersetur contrariaq; sentiat
& doceat; Ita Calvinus Oecolampadij, Oe-
colampadius Lutheri, Lutherus Carolstadij,
Carolstadius Daudis Georgij, Georgius
Suëcfeldij doctrinā oppugnat, ac labefactat:
atque idem obseruare licet in ijs septuaginta
hæresibus, quæ hac infœlici tempestate Dia-
boli opera, & hominum scelere ab inferis
extiterunt.

Septima, hæretici summo studio libros ve-
terum sanctorum scriptorum comburunt &
abolent; quos tamen magnopere laudāt, vt
scilicet rudibus hominibus, quos deceperūt,
persuadeant sua dogmata illorū scriptis ful-
ciri, & confirmari. Sed vbi ad rem et certamē
aliquando ventum est, nullus vnquā hære-
ticus mihi probare aut ostendere potuit. D.
Augustinum contra Missæ sacrificium, cōtra
Purgatorium, contra sanctorum vaticinia,
contra alia denique christianæ fidei capita
scripsisse. Quod autem de D. Augustino di-
co, idem de cæteris sanctis patribus intelligi
volo; quorum ne vnā quidem chartam in
linguam

linguam vernaculam conuertendam aut excudendā curarunt pro tot mendacijs, & tam impijs erroribus, & sacrilegijs, quæ quotidie edunt, vt hac vanitatis offusa caligine, longissimè semper à luce catholicæ veritatis aberrent.

Octaua, nunquàm dederunt operam, vt ex quatuor illis vetustissimis cōcilijs aliquod prodiret in lucem, quamuis horum cōciliorum auctoritatem apud se tantam esse videri velint, vt in confessione, quam nobis proponebant, ea recipi & admitti à nobis iuberent. Sed miseros nos, qui tam stultè ac stolidè ad æternam perniciè à quatuor hominibus ducebamur: at quibus hominibus? nequissimis, orthodoxæ religionis desertorib⁹, profli-gatissimis transfugis, p̄ditissimis Apostatis.

Nona, omnes istos recētiore errores iam priscis temporibus, vt hæreses, sæpius exploratos fuisse didici & confutatos. A quibus verò? à sanctissimis nimirum Pontificibus & martyribus, cū prius à plerisq; Theologis vniuersi orbis, & doctoribus accuratè & grauius ijdem errores agitati, & postea totius ecclesiæ populiq; Christiani consensus esset consecutus. Videat quæso, & attendat vir doctus, quid de antiquis hæresibus Epiphanius, Theodoretus, diuus Augustinus (vt cæteros omittam) prescripserint, siquidem hoc ve-
rissimum

rissimum esse demonstrant, vtinam & ego illos iam antè legissem.

Decima: vidisse nostra ætate generalem Synodum Tridētinam, ad quam cum sæpius ex omnibus Regionibus atque oris Episcopi catholici per medias hæreticorum, & infidelium prouincias, atque vrbes profecti cōuenissent, tamen neque de negotio catholice religionis dissenserunt, neq; mortem metuerunt (cū in periculofissimo loco confedisent) neque dignitatis, aut aliarum rerum iacturam vel incommodum timuerunt, nulla denique vi terreri potuerunt, quo minus veritatem profiterentur, & veræ reformationis studio contra cuiusuis potentiam liberè, atq; fortiter tuerētur. Contrà, ex altera parte nullus hæreticorum, quamuis fidem publicam obtinuisset, & eadem synodus in loco ab illis expetito haberetur, ausus est vnquam accedere, vt in medium suas opiniones proferret, quæ erant, sicut ipsi iactabāt, ipsamet veritas, ab ipso scilicet Spiritu sancto profecta.

Vndecima: nullam hæretici inter se synodum, seu potius conciliabulū egerunt, quod vel ad vnum mensem duraret, aut probaretur, ac reciperetur. Testes sunt conuentus Vormatiensis & Marpurgensis sub Carolo quinto imperatore habiti, in quibus diuersarum hæresum ministri nulla omnino ratione
in

in vnam potuerunt ire sententiam. Testis rursus, cætus istorum in pago Possiaco nostra memoria collectus, vnde Petrus Martir, Beza, & Merloratus inter se mutua cõtentione discordes discesserunt, nec aliud quidquam cõfectum reliquerunt, nisi pestiferam ambitionis facem, quæ penè innumerabilium Gallorum animos & inflãmauit antea, & nunc etiam vehementer inflamat.

Duodecima, Nemo vnquam hæreticus Christianam fidem, seu religionem vsquam primùm statuit, sed cõtrà, institutam euertit frequenter ac sustulit, qui mos istorum est proprius.

Decimatertia, non est inter istos verus aliquis historicus, neque quicquã tale à suis imprimi aut edi permittunt, sed quædam solum chronica, aut rerum gestarum compendia, quas ipsi historias ecclesiasticas vocant; in quibus auctores, quos adducunt, quo pacto ab rudibus & imperitis legentur, cum apud illos nec excudantur facile, nec in maternam linguam vertantur, sed vel supprimantur, vel de medio prorsus tollantur? Prætereo mædacia, commenta, fraudes, nugas, tenebras, quibus & clarissimam antiquitatis lucem obscurare, & suam vanitatẽ apertæ veritati antèferre conantur.

Decimaquarta. Res quæ præter ceteras me
B cõmo-

cōmouit, ea est, quòd animaduerti id iuris & potestatis, quod Pontifici maximo & Episcopis alijs, quasi pietatis studio ducti, aut, ne Christi auctoritas minuatur, veriti, detrahūt, sibi tandem impudenter sumunt, atq; arrogant, vnde passim diuortia iubent, noua cœnæ domini (vt ipsi loquuntur) & baptismorum genera & ritus instituunt, plenarias indulgentias, & iubilæa ijs potissimum elargiuntur, qui sacrilegijs, templorū spoliatione, decimarum prædatione, urbium oppidorūq; direptione, cædibus & omni genere crudelitatis ceteros antecedunt: quid? nōne ijdē & nouam ministrorū formā excogitârūt, quos Gebennam mittunt, vt nouas sibi bullas ac diplomata impetrent: & catholicæ fidei, quæ in baptismo Christo fuit obstricta, abiurationem à singulis exigunt: & publicas pœnitentias iniungūt, & grauitè ac seuerè inquirunt in eos qui decreta & sanctiones minoris, et maioris senatus Gebennensis contemnant, ac violant: & priuilegia concedunt, quorum beneficio liceat maritis & hæreticis habitum induere clerici, monaci, Episcopi; Bullas dant, & diplomata ad ineundam beneficiorum, quæ ad ipsos nullo modo pertinet, possessionem. Cuius ministro amplissimam absoluendi tribuūt facultatem sine vllius criminis exceptione. In matrimonijs laxant

hábent habenas potestatis, in quouis gradu af-
finitatis, et cognationis, & multitudine vxor-
um, Mahometano more, ac ritu, cum qua
secta his vitæ institutis & moribus ita cõsen-
tiunt, vt mirandũ nõ sit, si non ita pridẽ in Pã-
nonia à quopiã Bassaio, & proximè Constã-
tinopoli ab ipsomet Turcarũ tyrãno, ad per-
niciem Christiani nominis auxiliũ petierũt.

Decimaquinta, vt omnem penitus vitæ li-
bertatem, quæ mera est et turpissima seruitus
existimanda, retinerent, antea negabant se,
aut à rege, aut à magistratu aliquo ad Missæ
sacrificium, ad conciones catholicas audiẽ-
das, ad reliqua ea præstanda compelli posse,
quæ Deo iam inde ab ipso baptismo sanctè
promiserunt: cùm tamen ijdẽ isti noui præ-
dones, posteaquàm vrbes ceperunt aut oc-
cupatas tenent, quàm innumerabiles, et qui-
dem inuitos, & religione repugnantes, tamẽ
gladio & fuste ad illos execrabiles & sacri-
legos cõetus vrgere & compellere ausi sunt?
quàm multos item immanissimis tormentis
excruciatos necârunt?

Decima sexta, ex istorum ministrorũ im-
puro atq; impio ore, nihil aliud vnquam au-
diui, quàm contra tum sacros, tum profanos
magistratus conuitia & maledicta, libros ve-
rò similis petulantia, contumelia, contuma-
cia, arrogantia referros, fœdissimis atque

B 2 odiosissi-

odiosissimis in scriptos titulis: non virginitatis, penitentiae, ieiuniorum, sanctae paupertatis, votorum, omnium denique virtutum; cuiusmodi inscriptionibus veteres scriptores suos libros commendarunt, ac exornarunt.

Decimaseptima, tantum abest, ut quidquam certi ex ipsis acceperim, ut etiam, quidquid mihi dicebant, id aut impudens mendacium, aut fraudulentam dissimulationem, aut meram prorsus hypocrisim esse compererim. Quod maxime in monte Pessulano detentus perspexi, ubi ea mendacia, ipsismet auctoribus sparsa ferebantur, quae vix cuiquam in mentem venire posse videantur. Et quidem his mendacijs & commentis vsi sunt, & ad exigendas extorquendasque pecunias, & ad milites, homines imperitos & simplices, continendos in armis, quae quamobrem sumpta essent, ne ipsis quidem satis constabat.

Decimaoctava, animaduerti tandem, ac sensi minime mirum esse, si ad haereses suas probandas, atque persuadendas, Euangelij: ad ecclesiam labefactandam, & euertendam, Ecclesiae & religionis nomen vsurparet; cum ad rem bellicam, legitimorum principum & nomine abuterentur & potestatem interim inuaderent, & assumerent.

Decimanona, ex tanto studio verbi Dei, quod isti sequi se, & explicare iactant, nunquam
neque

neque maiorem populorum erga suos principes obseruantiam & obedientiam, neque puriorem castitatem, neque maiorem vitiorum fugam, neque frequentiore sacramentorum vsum, neque seueriorem vitæ disciplinam, neque victum parcio-rem, neque vllum deniq; veræ solidæq; virtutis signum aut indicium deprehendi.

Vigesima; ex istis ministris neminem vidi, qui tot rebus per vim ablati cuiquam suorum religionē iniecerit, vt eas restitueret; cū catholica ecclesia nō prius potestatem libertatemq; ne sui quidem corporis, vlli permit-
tat, quam omnia reddenda curet, etiam Iudæis, nedum Christianis.

Vigesimaprima, Hæresis, vt suam ditionē tueatur, ac seruet, modò Euāgelij & religionis nomen, vt dixi, modò peculiaris aduersus aliquam illustrem familiam cōtentionis titulum, modò cōmunis boni causam præ-
tendit; & tamen, quantum cōmodi attulerit Reipub. aut, quam concordiam, seu religionem polliceatur per has rationes et præsidia, quibus hætenus vfi sunt heretici, luctuosa & funesta Germaniæ, Heluetiæ, Angliæ, Scotiæ, & huius Regni calamitas docet.

Vigesimasecunda, nunquam accepi hæreticos honestam & legitimam, & bonis rationibus partam victoriam reportasse: sem-

per aut victos fuisse, ubi nulla fraude proditi-
tioneq; niterentur. Eius rei testis est D. Mō-
fortiensis, qui mille hominibus ad honorem
sanctissimæ Trinitatis distinctis, tum confes-
sis, & Eucharistiæ sacramento confirmatis &
munitis, centum millia Aragonensium, qui
hereticis Albigenibus auxilio venerāt, ador-
tus, ad xx. millia interfecit, reliquos fugavit
ac fudit, illorum Rege occiso, cū ex suis
catholicis non amplius septem vel octo de-
siderasset. Testes Christianissimi Reges Gal-
liæ, qui religionis causam ex animo susceptā
contra Arrianos, aliōsue hæreticos, aut cōtra
Sarracenos & Turcas, nunquā defenderūt,
quin Dei exercituū, qui superbos semper di-
spersit, auxilio freti, multas & præclaras vi-
ctorias obtinuerint. Testis Carolus V. qui vi-
ctor ad flumen Albim exercitū hostium cō-
cidit, eorumque Ducem feliciter cepit; ut
omittam Heluetios, qui numero quingenti,
decem millia hostium vicerunt, tum, cū est
Zuinglius interfectus; & illa in Bohemia cē-
tum millia rusticorū celeri interneccione de-
leta. Iam de recentibus victorijs nihil dico,
quæ & maiores. & illustriores extitissent, si à
catholicis copijs ea pietate, quam quotidiana-
nis institutionibus catholica docet ecclesia,
studioque diuini honoris pugnatum fuisset,
aut si veri tantum catholici sine hæreticorum
colluione

colluione, àut sine societate prudentiũ hu-
ius seculi, delecti ad præliandum fuissent,

Vigesimalertia, ministrorum, quos vocat,
& aliorum hæreticorum opera & studio, vi-
di Caluini ac Beze imaginẽs per totam penẽ
Galliam disseminatas, vt in Germania Lu-
theri, Ioannis Hus, Melancthonis, cùm in-
terim isti nos idololatrias appellent, quòd
summa pietate ecclesia sacras Iesu Crucifixi,
Beatissimæ Virginis, & aliorum sanctorum
ac Beatorum signa, imaginesque proponat,
quarum aspectus nostram memoriã ad re-
ligionem, & omne virtutis excitat genus.

Vigesimaquarta. Quemadmodum Chri-
stiana & catholica ecclesia sua habet marty-
rologia, quibus Apostolorũ mors atque obi-
tus continetur, & eorum, quos in actis Apo-
stolicis S. Lucas cõmemorat, vt D. Stepha-
ni, & cæterorum, sic hæretici sua item mar-
tyrologia (si hoc tam honesto nomine sunt
appellanda) composuerunt, quæ in curijs &
senatibus sunt, non exempla virtutum, sed
criminum, ac scelerum cõmentarij, & ca-
pitales libelli: quibus illorum hominum ob
adulteratam pecuniam, ob seditionẽ, ob hæ-
resin, & alia id genus scelera, pœnæ, suppli-
ciaque à Christianissimis principibus decre-
ta atque imposita continentur; & tamen in
ijs ipsis martyrologijs tãtum abest, vt Apo-

B 4 stoli,

stoli, aut alterius sancti cuiuspiam, aut ipsius Christi vitam inferere voluerint, ut propter intestinum in ecclesiam catholicam odium, ne pueris quidem sacro fonte ablutis, Petri, Pauli, Barnabæ, Augustini, Antonij, Francisci, & horum similium nomina patiatur imponi.

Vigesimaquinta. In Calendarijs, quæ suis psalmis præscripta & apposita habet, isti pro Christi Natali, Funere, Paschate, proq; martyrum nece, & festis diebus Beatissimæ Virginis matris Iesu, festos dies iudaicos collocarunt, homines synagogæ atq; umbræ, quàm ecclesiæ ac lucis studiosiores. Itaque apud istos iam cōplures reperies hebræis, aut ethnicis nominibus appellari, ut vel hinc coniecturam facere possis, quo loco habeat Christi legem.

Vigesima sexta, tam dissimilis precandi ratio ac ritus istorum & ecclesiæ catholicæ; siquidem heretica precatio ab infelicissimo & perditissimo quoque, vel ab aliquo puero in medijs plateis, ac compitis, & ex psalmis per Marottum translatis, & multifariam deprauatis habetur, in quorumuis hominū frequentia & colluione: cum nostra catholica in templis habeatur cultui diuino dicatis, idque nō semel in die, sed septies, quemadmodum sacris litteris admonemur, adeò, ut ad
mediam

mediam vsque noctem, cum maximè tenebrarum potestas viget, hora nulla penè præterfluat, quin plurimis in cænobijs viri, foeminaeq; seorsum psalmos, laudesque Domino Deo nostro, toti que curiæ cælesti sanctissimè concinant.

Vigesima septima, re ipsa comperi & vidi omnes hæreticorum cõuentus, consilia, æraria, eleemosynas, surueglians, vt vocant, ministros diseniens, diaconos, nil aliud præferre, quàm euocatorum militum multitudinem ad arma excitatã, vt inde videlicet fructus oriantur ij, quos multæ prouinciæ, dum indulgent nimis, atque conuiuent, maximo suo malo sensere.

Vigesima octaua, si quis genus & rationem eorum vel concionandi vel plebis ad arma vocandæ diligenter attenderit, nihil denique aliud ab eis agi reperiet, nisi vt imperitorum vitæ, animæ, fortunarum periculo & damno, libertatem illam suam & apostasiam tueantur: cuius retinendæ causa nũc ad arma cõfugiunt, qui se nuper in cænobijs ab omni calamitate, solius Dei, legumque præsidio defendebant.

Vigesima nona. Animaduerti præterea, in ecclesia catholica prædicationem verbi Dei nunquam defuisse, & quidem eo linguæ sermonisq; genere, quod ab omnibus posset intelligi.

B 5 telligi.

telligi, & ne in ipsis quidem quantumlibet contemptis pagis, post euangelium, recitationem Decalogi, Symboli Apostolici, & orationis dominicæ: nisi quis fortè populus per fragilitatē aut aliquam animi peruersitatem audire recusans, apud se consuetudinem hanc tam latè patentem extinxerit. Illud verò mihi præcipuè stimulos ad conuersionem admouit, quòd cernerē quàm pulchro ordine ex ecclesiæ instituto per totum annū representatæ, quas Euangelium describit, actiones Iesu recurrant: vt nullus tam Idiota reperiat, cuius animus ad pietatem accendi non possit ex natiuitate, circuncisione, apparitione, passione, resurrectione, ascensione Iesu, missione Spiritus sancti, festo sanctissimæ Trinitatis, corporis Christi in sacrosancta Eucharistia, & aliorum huiusmodi, quæ ex Dei verbo sancita sunt.

Trigesimo deniq; loco, vt alia multa prætereā, istorum qui se novos iactant Euangelistas, & Apostolorū, & qui verè Euangelista fuerunt, quique illis succedere, vitæ morisque vniuersi dissimilitudo. Illi enim ab heremis, ab ieiunijs, ab omni paupertate & castitate ad promulgandum nobis euangeliū prodiere, doctrinam suam aut expresso Dei verbo, aut veris miraculis approbantes, aut publico legationis suæ testimonio, ab ijs ad
quos

quos apostolicum eligendi ius, à apostolicaq; doctrina perpetua & legitima successione peruenerat: at verò noui Euangelistæ, à cubilibus plenis incastuū monialum, quæ Deū ipsum repudiârunt, ab omni vitæ intemperantia, sine diuini oraculi testimonio, sine miraculis, sine legatione, in concionē ascendunt, mercésque suas vendunt quàm carissimè, siquidem pro simplici catholicoque concionatore, qui paupertatē & vouerit, & Dei beneficio colat ac tueatur, circumueniuntur rudes ad alendas vniuersas familias Ministrorum eorumque diaconorum, surueglias, quibus argentum à templis fanisque ereptū non fuit satis ad incredibilem explendā cupiditatem: catholici verò submissè sine humanis opibus, sine vi, Euangelium disseminarūt, populosq; dicto audientes vel ipsis tyrannis reddidère: Isti autem armis, vi, contumacia omnem defectionem calamitatemq; aggrediuntur inuehere. Illi templa ædificanda, loca Deo dicata exornanda curabant; Isti more Vandalorum, Gottorum, Iudæorū, illa ipsa demoliuntur, lapides & ornamenta non ad pietatem, nō ad tenuiorum egestatē conferunt, sed quisque sibi vendicat ad egressarū ex claustris Monacharum, lectorum, corporumque suorum cultum, quæ prius diuino cultui seruiebant.

Atque

Atque hæc quidem sunt causæ, quæ me ad
pristinam religionem reuocarunt, cùm illud
etiam me acriter incitaret, quòd tandem vi-
dissem eos, qui inter hæreticos ita reforma-
tionis Christianæ Reip. studiosi videban-
tur, magis ab ijs episcopis vel prælatis iuuan-
dis abhorre, qui illam studēt inducere. Ita,
si quis Monachus rebellis sit, multos inueni-
at adiutores, vt Abbas tandem aut cedere,
aut in perpetuum disceptare cogatur. Huc
accessit, quòd hæreticos homines animad-
uerteram doctioribus, sanctioribusq; Ponti-
ficibus, alijsque sacris hominibus, & ijs reli-
giosorum ordinibus, qui accuratius pauper-
tatem, & reliqua vota excolunt, quiq; plus
populos doctrina, sacramentisq; iuuant, &
fouent, acriores esse & infestiores inimicos;
itaque fructus iam hypocrisis & simulationis
apparent, sicui non planè cor obduruit, in-
telligentiæque lumen extinctum est.

Quibus rebus, alij item multi ad catho-
licam se religionem referunt, iamq; in Nar-
bonensi Gallia, demortuis hæreticorum du-
cibus, qui rudiores metu continebant, facti
sunt catholici ad quingentos. In eiusdem
prouinciæ oppido Aquis sextijs procurator
quidam Regius hæresin summa sua volun-
tate publicè, & abiurauit, & detestatus est.
Arelate præterea vir quidam nobili loco na-

tus

tus idem omnino fecit. In ea item parte Gal-
liæ Narbonensis, quæ vulgò Languedoc ap-
pellatur, huiusmodi exempla quotidiana
cernuntur, ac propemodum iam innumera-
biles eo sunt animo, vt ad ecclesiam catholi-
cam edicto aliquo regio reuocari & cogi cō-
cupiscāt; residet enim in illorum animis ne-
scio quid humani pudoris atque consilij,
quod nomen aliquod excusationemque de-
siderat apud eos, quibus hæreticos se fore
professi sunt. Tum ego minimus omnium,
cū nullius iussum expectare deberem, quī
iniussu omnium mea ipse malitia religionem
deserueram orthodoxam, ad eandem sum-
mo cum animi ardore me recepi, sperans di-
uinam mihi maiestatem pro sua clementia
daturam stabilem, æternamq; constantiam;
quocirca & iam te R. P. oro atque obsecro,
vt Deum, sanctosq; omnes, vt mihi semper
adsint, preceris. Has literas Polixenæ vxorī
& omnibus propinquis, amicisq; nostris cu-
pio esse communes. Deus autem & dominus
noster nobis pro sua benignitate & clemē-
tia benedicat, atq; ad suum gregem oues re-
ducat errantes, in quibus ego tamdiu nume-
ratus sum. Auenione. 9. Cal. Augusti. 1568.

Vestræ Reuerentiæ Frater
obseruantissimus

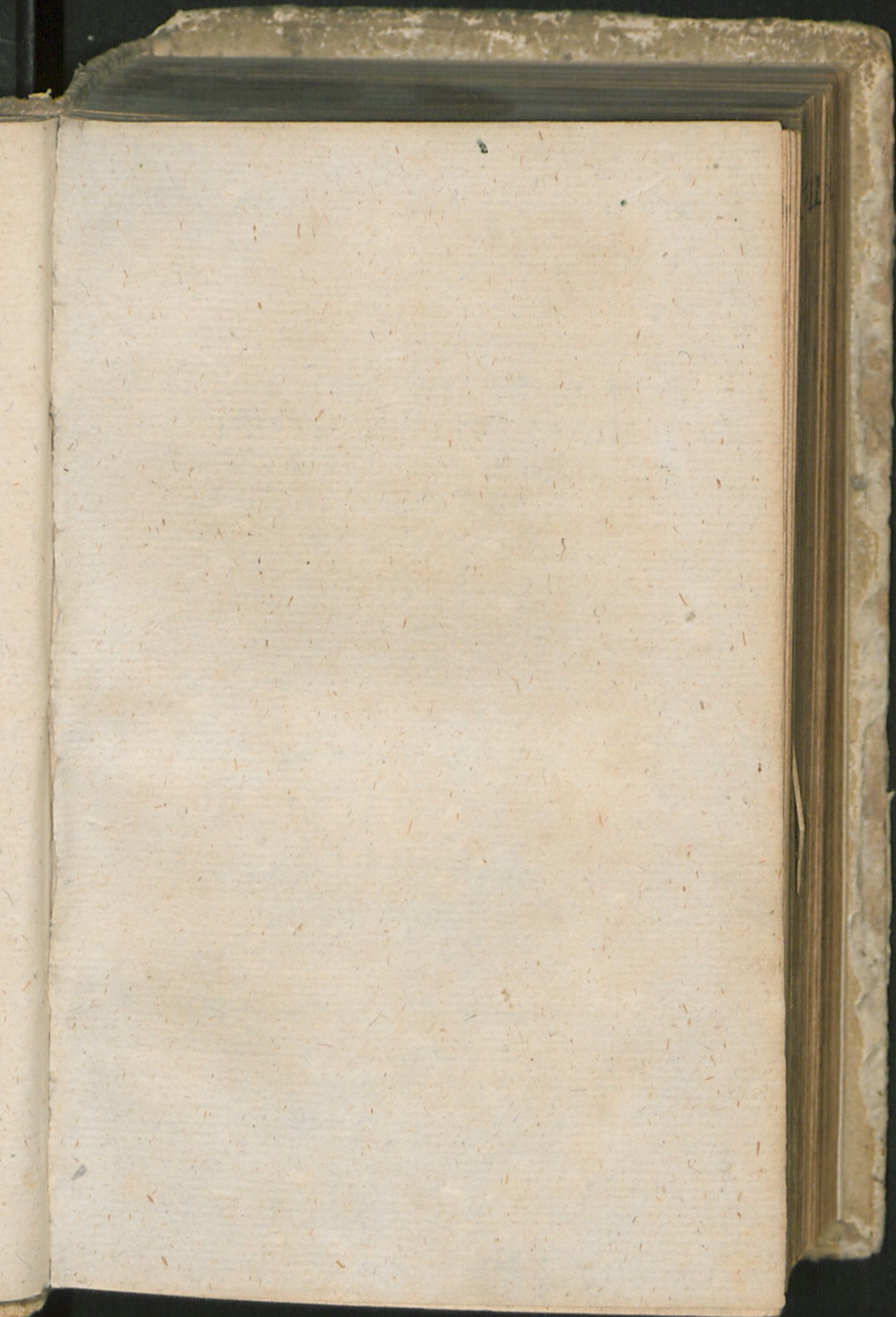
Ioannes Matthæus Gryllus.

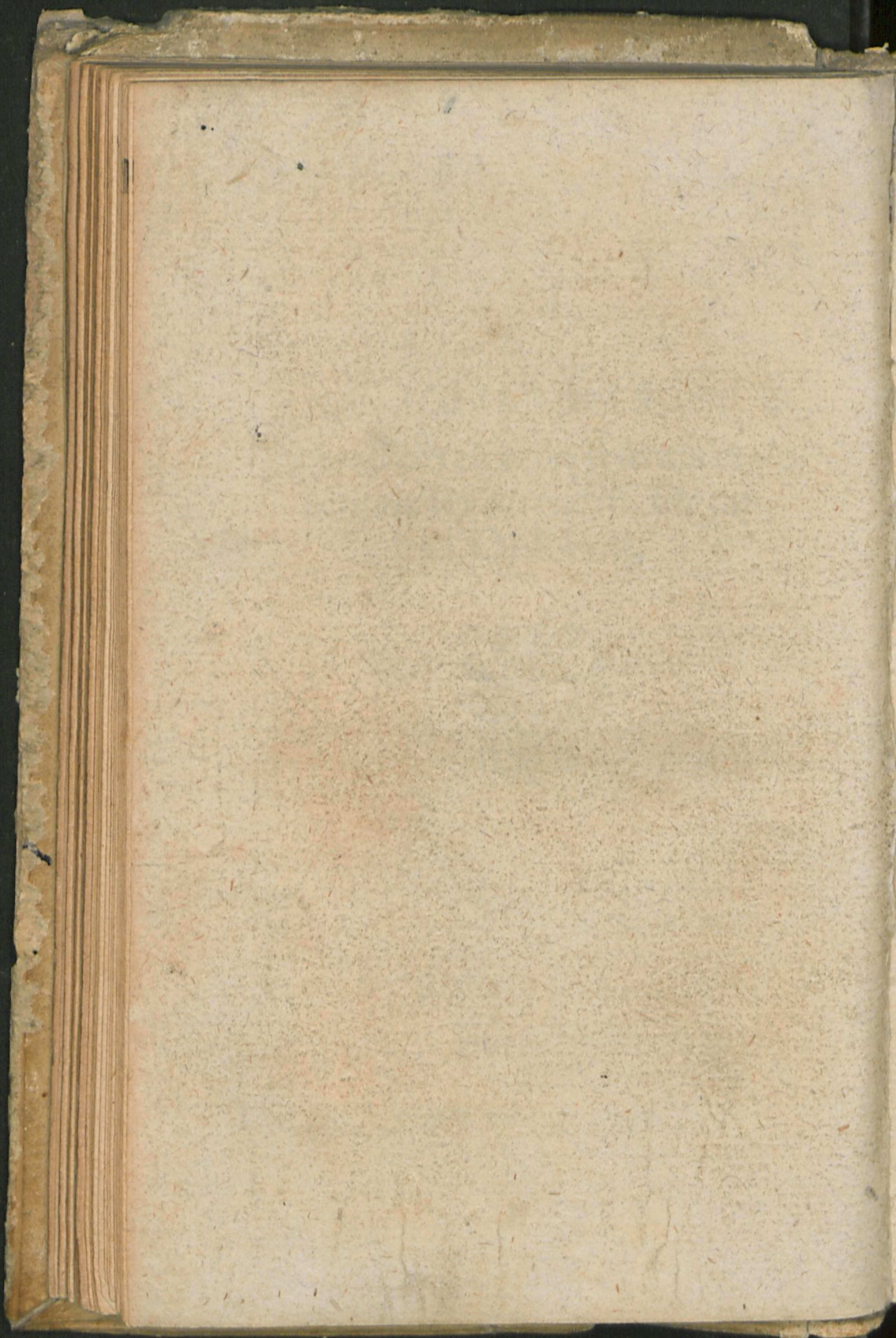
D I L I N G Æ

**Impreſum ex certa ſcientia et vo-
luntate Reuerendiſſ. Domi-
ni Ordinarij.**

Joannes Mathias Gryllus

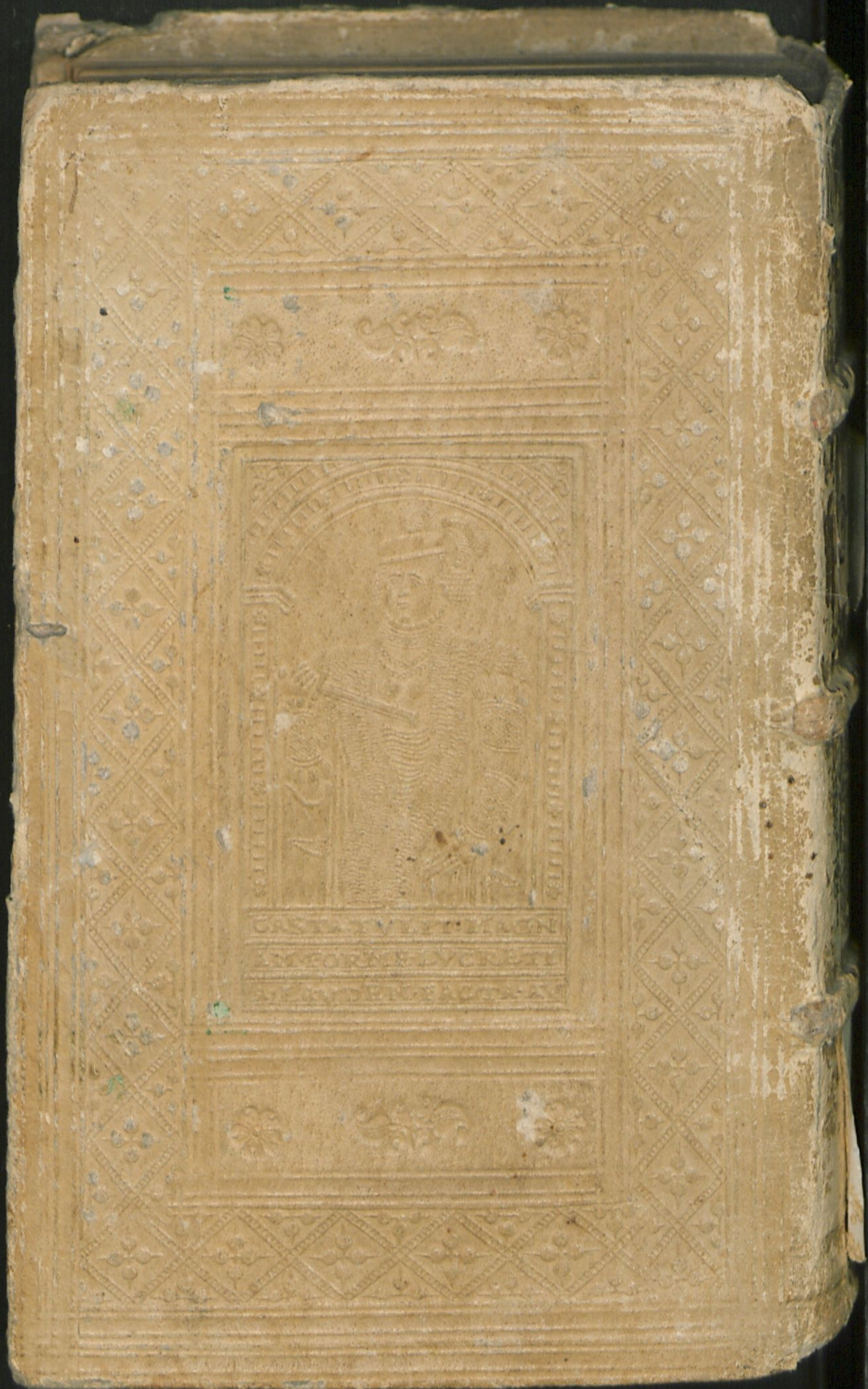

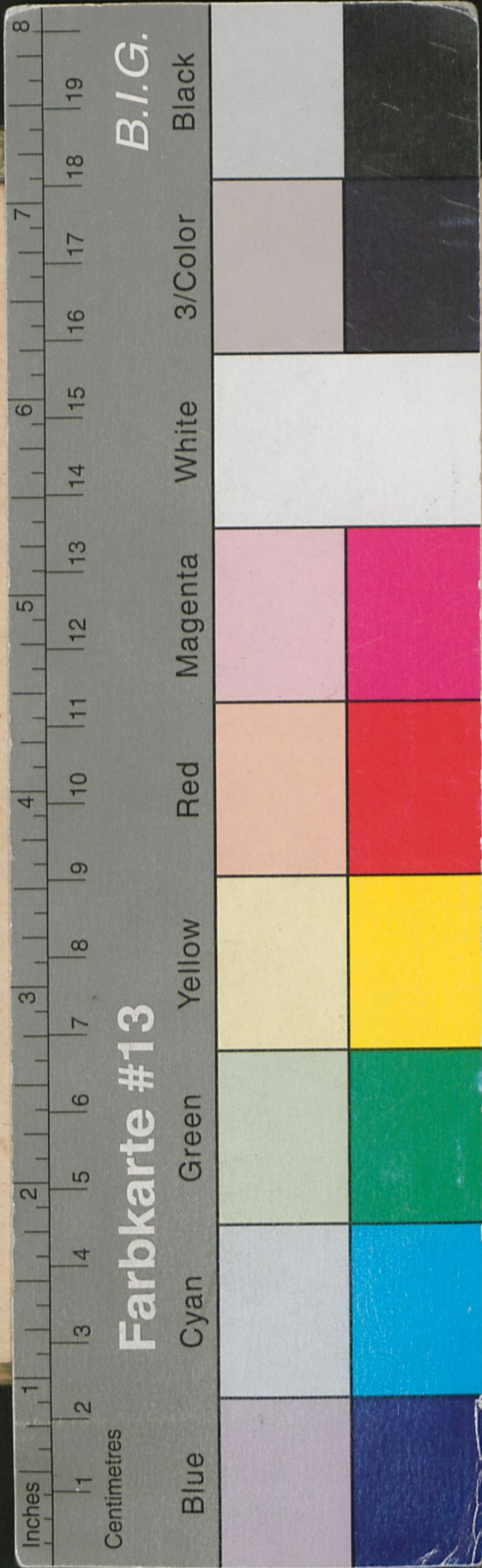
br
ha
li

AB: 153229

(X 1998607)

2

ABIVRATIO
MULTORVM ER-
RORVM HÆRE-
TICORVM,

PUBLICÆ ET SPON-
TE EDITA A D. IOANNE MAT-
thæo Grillo Ciue Sa-
lernitano,

*Coram Illustrissimo Cardinale Ar-
miniacco, & Reuerendissimo Ar-
chiepiscopo Auenionense, alijsque
Prælatiſ uiriſq; primarijs ec-
clesiaſticiſ & ſe-
cularibuſ.*

Adiecta eſt eiſdem epiſtola, qua cauſæ re-
uerſionis ad fidem catholicam
exponuntur.

M. D. LXV